

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 3/07-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2007 predbežne prerokoval návrh MUDr. P. M., B., zastúpeného advokátkou JUDr. D. G., K., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/08/06-K zo 4. septembra 2006, za účasti Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií, a takto

r o z h o d o l :

Návrh MUDr. P. M. o d m i e t a z dôvodu jeho zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 16. januára 2007 doručený návrh MUDr. P. M. (ďalej len „navrhovateľ“) na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/08/06-K zo 4. septembra 2006 (ďalej aj „namietané rozhodnutie“).

Z návrhu vyplýva, že namietaným rozhodnutím výbor uložil navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi, predsedovi predstavenstva S., a. s., pokutu v sume 155 466 Sk za porušenie povinnosti ustanovenej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej aj „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“). Podľa označeného článku ústavného zákona o ochrane verejného záujmu sú verejní funkcionári (čl. 2 ods. 1 citovaného ústavného zákona) povinní do 30 dní odo dňa, keď sa ujali výkonu verejnej funkcie a počas jej výkonu vždy do 31. marca, podať písomné oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov (ďalej len „oznámenie“) orgánu určenému v čl. 7 ods. 5 tohto ústavného zákona.

Navrhovateľ uviedol, že sa ujal výkonu verejnej funkcie 1. januára 2006 a oznámenie výboru podal ako doporučenú zásielku na poštovú prepravu až 2. februára 2006.

Napriek uvedenému navrhovateľ zastáva názor, „... že jeho konanie, ako konanie verejného funkcionára, nebolo v rozpore s vyššie citovanými ustanoveniami ústavného zákona teda, že povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce z ústavného zákona o ochrane verejného záujmu na základe ktorých mu bola uložená pokuta neporušil, oznámenie podľa v zmysle čl. 7 ods. 1“.

Uvedený názor navrhovateľ opiera o tvrdenie, že to nebolo „... z dôvodu úmyselného konania, (...) nemienil ignorovať povinnosti uložené mu ústavným zákonom. Išlo však o ojedinelú situáciu, o nejasnosť, či je potrebné podať predmetné oznámenie, či na postavenie v akom bol (...) sa vzťahuje citované ustanovenie, išlo o prvé akciové spoločnosti vzniknuté dňom 1. 1. 2006, prvé valné zhromaždenie a. s. sa konalo až 19. 1. 2006 na ktorom boli prijaté všetky základné dokumenty štatutárneho orgánu akciovej spoločnosti a jeho zmluva o výkone funkcie predsedu predstavenstva bola schválená až na druhom valnom zhromaždení akciovej spoločnosti dňa 28. 1. 2006. V dôsledku všetkých týchto objektívnych dôvodov došlo k danej situácii spôsobujúcej podanie oznámenia dňa 2. februára 2006“.

Navrhovateľ ďalej argumentuje tým, že namietané rozhodnutie je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu, a to z dôvodov, že výbor nedodrжал povinnosť ustanovenú v čl. 9 ods. 5 označeného ústavného zákona rozhodnúť vo veci do 60 dní odo dňa začatia konania, ako aj preto, že výbor pri uložení pokuty podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu určil nesprávne výšku pokuty.

V súvislosti s tým poukazuje navrhovateľ na to, že *„Konanie vo veci ochrany verejného záujmu začalo s poukazom na čl. 9. ods. 2 písm. a) ústavného zákona urobením prvého úkonu voči verejnému funkcionárovi, t. j. uznesením č. 100 zo 16. marca 2006, t. j. dňom 16. marca 2006, ako to zhodne uvádza Výbor Národnej rady v odôvodnení Rozhodnutia Výboru zo dňa 4. septembra 2006.*

Výbor Národnej rady rozhodol dňa 4. septembra 2006, rozhodnutie vyhotovil dňa 7. 12. 2006. (...)

Z vyššie uvedeného je teda nepochybné, že Výbor Národnej rady nerozhodol v 60 dňovej lehote, čím došlo k porušeniu predmetného ústavného zákona“.

Pokiaľ ide o namietanú výšku pokuty, navrhovateľ tvrdí, *„... že Výbor Národnej rady stanovil výšku pokuty uloženú navrhovateľovi, ako verejnému funkcionárovi nesprávne, keďže jeho plat ako verejný funkcionár bol v roku 2006 vo výške 69.096.- Sk, ale predovšetkým v rozpore s ústavným zákonom, keď pri aplikácii opomenul ustanovenie čl. 9 ods. 15 a ustanovenie čl. 9. ods. 16 a uložil pokutu v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára, platu schválenému na rok 2006“.*

V nadväznosti na uvedené navrhovateľ poznamenáva, *„... že ak by Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že námietky navrhovateľa uvedené pod bodom 1 a 2 v danom konaní preskúmať z dôvodu zúženia rozsahu preskúmateľných dôvodov Rozhodnutia Výboru Ústavným súdom Slovenskej republiky nemôže, došlo by k potvrdeniu Rozhodnutia Výboru, ktoré by bolo jednoznačne v rozpore s ústavným zákonom. Znamenalo by to prísne formálne chápanie práva, aké bolo príznačné skôr pre nedemokratické režimy, bralo by sa v úvahu len právo, bez ďalších súvislostí, akými sú právne princípy,*

spravodlivosť atď. Takýmto rozhodnutím by došlo nepochybne k ukráteniu práv navrhovateľa priznané základnými právnymi predpismi Ústavou Slovenskej republiky, Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože navrhovateľ v tomto prípade nemá možnosť podať riadny opravný prostriedok na preskúmanie rozhodnutia súdom, nemôže sa dovolať svojho práva, práva na spravodlivé súdne konanie, bez toho, aby nemusel uplatniť svoje práva až pred Európskym súdom pre ľudské práva. Subjektívne práva občanov sa tak dostatočne nechránia ani pred samotným štátom“.

Na základe uvedených skutočností sa navrhovateľ domáha, „... aby Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom napadnuté rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií zo dňa 4. septembra 2006, číslo rozhodnutia VP/08/06-K zrušil a uložil povinnosť Výboru Národnej rady Slovenskej republiky uhradiť navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 13.327,- Sk (slovom trinásťtisíc tristodvadsaťsedem slovenských korún) na účet právneho zástupcu navrhovateľa do 15 dní od právoplatnosti nálezu“.

Ústavný súd výzvou z 22. januára 2007 požiadal predsedu výboru o vyjadrenie k návrhu navrhovateľa, ktorý mu v prílohe zaslal, a zároveň aj o predloženie na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu. Vyjadrenie predsedu výboru k návrhu spolu s kópiou súvisiaceho spisu bolo ústavnému súdu doručené 5. februára 2007. Predseda výboru sa v tomto vyjadrení nestotožnil s argumentáciou navrhovateľa a navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Okrem iného vyslovil názor, že „... lehota uvedená v čl. 9 ods. 5 ústavného zákona je lehotou poriadkovou a ústavný zákon jej nedodržanie nespája so zánikom zodpovednosti za nesplnenie povinností verejného funkcionára alebo so zastavením konania“.

K namietanej výške pokuty predseda výboru uviedol, že „... táto bola určená na základe oznámenia listu predsedu predstavenstva spoločnosti z 29. 9. 2006, z ktorého je zrejmé, že ide o mesačnú odmenu MUDr. P. M., predsedu predstavenstva uvedenej akciovej spoločnosti. Keďže ide o pokutu za porušenie povinnosti podať oznámenie do 30 dní od ujatia sa funkcie, výbor nemohol použiť ustanovenie čl. 9 ods. 14 ústavného zákona,

pretože verejný funkcionár nepoberal mzdu 12 mesiacov, preto musel určiť pokutu v sume, ktorá zodpovedá platu podľa jeho pracovnej zmluvy („dekrétový plat“). Uvedený postup nie je v rozpore s čl. 9 ods. 10 písm. a) preto nie je dôvod na určenie pokuty v inej výške“.

V replike na vyjadrenie výboru z 8. februára 2007 navrhovateľ odmietol stanovisko výboru, „... že 60 dňová lehota na rozhodnutie stanovená v čl. 9 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, je poriadkovou lehotou (...)“. Z toho dôvodu výbor nerozhodnutím v uvedenej lehote porušil podľa navrhovateľa svoju povinnosť ustanovenú citovaným ústavným zákonom.

Čo sa týka stanoviska k výške uloženej pokuty, navrhovateľ zotrval na tvrdení, „... že výbor nesprávne určil výšku pokuty, resp. určil výšku pokuty v rozpore s citovaným ústavným zákonom, keď jej výšku určil ako súhrn jeho mzdy dosahujúcej na základe Pracovnej zmluvy a odmeny stanovenej na základe Zmluvy o výkone funkcie predsedu predstavenstva. (...)“

Pri stanovení jej výšky Výbor Národnej rady Slovenskej republiky, zjavne opomenul novelu ústavného zákona o ochrane verejného záujmu – ústavný zákon č. 545/2005 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňom 1. 1. 2006, konkrétne ustanovenia čl. 9 ods. 15 a 16“.

Z uvedených dôvodov navrhovateľ trvá na podanom návrhu a navrhuje, aby mu ústavný súd v celom rozsahu vyhovel.

II.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia

pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde sa konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73a ods. 2 zákona o ústavnom súde o podaní návrhu platí § 20. K návrhu sa pripojí napadnuté uznesenie Národnej rady Slovenskej republiky.

Podľa § 73b ods. 1 zákona o ústavnom súde je účastníkom konania navrhovateľ a výbor.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Z obsahu spisu výboru sp. zn. VP/08/06-K ústavný súd zistil, že 30. marca 2006 bolo navrhovateľovi zaslané oznámenie výboru o začatí konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, a to na základe uznesenia výboru č. 100 zo 16. marca 2006.

K uzneseniu výboru č. 100 zo 16. marca 2006 navrhovateľ vo vyjadrení zo 7. apríla 2006 uviedol, že sa ujal funkcie predsedu predstavenstva a zároveň generálneho riaditeľa akciovej spoločnosti S. dňa 1. januára 2006. Poukázal tiež na to, že je zdravotníckym zamestnancom a zároveň vykonáva funkciu primára (...), pričom nikdy nepôsobil ako verejný funkcionár a vzhľadom na to mu nebola známa povinnosť, ktorá pre neho vyplýva z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejných funkcionárov podal ihneď po tom, ako sa dozvedel o tejto povinnosti, t. j. 2. februára 2006.

Navrhovateľ v závere svojho vyjadrenia poznamenal, že si uvedomuje skutočnosť, že neznalosť zákona neospravedlňuje jeho oneskorené konanie, a je si tiež vedomý, že povinnosť vyplývajúcu pre neho z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu nesplnil včas. Vzhľadom na to požiadal výbor o zhovievavosť pri rozhodovaní v danej veci.

Následne výbor uznesením č. 31 zo 4. septembra 2006 konštatoval, že tým, že mu navrhovateľ v stanovenej lehote nepodal oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, porušil v tomto článku uloženú povinnosť, za čo mu v súlade

s čl. 9 ods. 10 písm. a) citovaného ústavného zákona uložil pokutu v sume zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára.

Žiadosťou sp. zn. VP/75/06-K z 12. septembra 2006 predseda výboru vyzval navrhovateľa ako generálneho riaditeľa a predsedu predstavenstva S. o oznámenie výšky jeho mesačného platu, ktorý poberá za výkon verejnej funkcie. Z oznámenia navrhovateľa z 26. septembra 2006 vyplýva, že jeho mesačná odmena ako predsedu predstavenstva uvedenej akciovkej spoločnosti, „... ktorú poberá za výkon verejnej funkcie zodpovedá 9-násobku priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva SR za predchádzajúci kalendárny rok podľa vyjadrenia Štatistického úradu SR, rozdelená nasledovne:

<i>Priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva SR za r. 2005</i>	<i>17 274,- Sk</i>
<i>9-násobok priemernej mesačnej mzdy</i>	<i>155 466,- Sk</i>
<i>z toho:</i>	
<i>mzda na základe pracovnej zmluvy ako generálny riaditeľ (1-násobok)</i>	<i>17 274,- Sk</i>
<i>mzda na základe pracovnej zmluvy za prácu vykonávanú v súbežnom pracovnom pomere ako primár oddelenia (...) (4-násobok)</i>	<i>69 096,- Sk</i>
<i>odmena za výkon funkcie ako predseda predstavenstva (4-násobok)</i>	<i>69 096,- Sk“.</i>

Po zistení relevantných skutočností vydal výbor 4. septembra 2006 rozhodnutie vyhotovené 7. decembra 2006, ktorým podľa ustanovenia čl. 9 ods. 10 písm. a) citovaného ústavného zákona uložil navrhovateľovi pokutu v sume 155 466 Sk. V odôvodnení rozhodnutia výbor konštatoval, že navrhovateľ porušil povinnosť, ktorá pre neho ako verejného funkcionára vyplývala z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, pretože oznámenie, ktoré mu mal podľa citovaného ústavného zákona podať do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, podal až 2. februára 2006, hoci sa funkcie ujal už 1. januára 2006.

Výbor nezohľadnil okolnosti, ktoré navrhovateľ uviedol v citovanom vyjadrení k oznámeniu o začatí konania vo veci ochrany verejného záujmu „... a po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že je nesporné, že uvedený verejný funkcionár porušil ústavný

zákon a preto prijal uznesenie, ktorým menovanému verejnému funkcionárovi MUDr. P. M., predsedovi predstavenstva S., ukladá pokuta za porušenie povinnosti uloženej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona vo výške jednomesačnej odmeny verejného funkcionára podľa čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona“.

Výbor v závere namietaného rozhodnutia uviedol, že pri stanovení výšky pokuty vychádzal z oznámenia navrhovateľa z 26. septembra 2006 o výške jeho platu za rok 2006.

Rozhodnutie výboru zo 4. septembra 2006 bolo navrhovateľovi doručené 22. decembra 2006.

Ako vyplýva z § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde, predmet tohto konania, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je jednoznačne obmedzený výlučne na posúdenie konania navrhovateľa ako verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Primárnym impulzom vzniku tohto konania je konanie verejného funkcionára, ktorý je povinný plniť povinnosti vyplývajúce pre neho z ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Ďalším krokom determinujúcim konanie ústavného súdu o opravnom prostriedku je konkrétne rozhodnutie výboru a v neposlednom rade je ním návrh navrhovateľa, ktorým žiada, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie preskúmal.

Podľa čl. 2 ods. 1 písm. zc) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu tento ústavný zákon sa vzťahuje na funkciu riaditeľa štátneho podniku a členov dozornej rady štátneho podniku, ktorých do funkcie ustanovuje štát.

Podľa čl. 3 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu je verejným funkcionárom na účely tohto ústavného zákona každý, kto vykonáva funkciu uvedenú v čl. 2 ods. 1. Na účely čl. 7 a 8 a na účely konania, ak sa porušili povinnosti podľa čl. 7 a 8, sa osoba, ktorá vykonávala verejnú funkciu, považuje za verejného funkcionára aj v období jedného roka odo dňa skončenia výkonu verejnej funkcie.

Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok, v ktorom uvedie **a)** či spĺňa podmienky nezlučiteľnosti výkonu funkcie verejného funkcionára s výkonom iných funkcií, zamestnaní alebo činností podľa čl. 5 ods. 1 a 2, **b)** aké zamestnanie vykonáva v pracovnom pomere, obdobnom pracovnom vzťahu alebo štátnozamestnaneckom pomere a akú podnikateľskú činnosť vykonáva popri výkone funkcie verejného funkcionára, **c)** aké má funkcie v štátnych orgánoch, v orgánoch územnej samosprávy, v orgánoch právnických osôb vykonávajúcej podnikateľskú činnosť a v orgánoch iných právnických osôb; taktiež uvedie, z ktorých uvádzaných funkcií má príjem, funkčné alebo iné požitky, **d)** svoje príjmy dosiahnuté v uplynulom kalendárnom roku z výkonu funkcie verejného funkcionára a z výkonu iných funkcií, zamestnaní alebo činností, v ktorých vykonávaní verejný funkcionár pokračuje aj po ujatí sa výkonu funkcie verejného funkcionára, **e)** svoje majetkové pomery a majetkové pomery manžela a neplnoletých detí, ktorí s ním žijú v domácnosti, vrátane osobných údajov v rozsahu titul, meno, priezvisko a adresa trvalého pobytu.

Podľa čl. 7 ods. 5 písm. e) ústavného zákona o ochrane verejného záujmu oznámenie podľa odseku 1 podáva iný verejný funkcionár určenému výboru Národnej rady Slovenskej republiky.

Navrhovateľ bol do funkcie predsedu predstavenstva S., a. s., ustanovený dňa 1. januára 2006. Ústavný súd konštatuje, že navrhovateľ ako verejný funkcionár bol v zmysle citovaných ustanovení ústavného zákona o ochrane verejného záujmu povinný predložiť výboru oznámenie do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, t. j. do 31. januára 2006.

Pretože tak v ustanovenej lehote neurobil, začal výbor voči navrhovateľovi konanie, výsledkom ktorého bolo jeho rozhodnutie sp. zn. VP/08/06-K zo 4. septembra 2006. V rozhodnutí výbor konštatoval porušenie čl. 7 ods. 1 citovaného ústavného zákona

a za porušenie tejto povinnosti uložil navrhovateľovi v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) tohto ústavného zákona pokutu v sume 155 466 Sk.

Následne navrhovateľ inicioval na ústavnom súde začatie konania o preskúmaní rozhodnutia výboru zo 4. septembra 2006 v zmysle § 73a a 73b zákona o ústavnom súde. V rámci tohto konania ústavný súd zistil, že rozhodnutie výboru, ktorým konštatoval porušenie povinnosti navrhovateľom, bolo v časti týkajúcej sa uloženia pokuty vydané v súlade s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu.

Z citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov musí navrhovateľ preukázať, že jeho konanie ako verejného funkcionára nebolo v rozpore s týmito ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, teda že povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce z uvedeného ústavného zákona neporušil.

Z podaného návrhu, ako aj z pripojených listinných dôkazov je zrejmé, že navrhovateľ nijako nespochybňuje porušenie povinnosti vyplývajúcej z čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu a nepopiera, že písomné oznámenie nepodal v stanovenej 30-dňovej lehote, t. j. do 31. januára 2006.

Na základe preskúmania návrhu navrhovateľa, spisu výboru sp. zn. VP/08/06-K, namietaného rozhodnutia zo 4. septembra 2006, tiež aj s prihliadnutím na ďalšie s vecou súvisiace skutočnosti ústavný súd zistil, že navrhovateľove argumenty vo svojej podstate nie sú takého charakteru, aby sa im dala pripísať ústavnoprávna relevancia, teda že by ich bolo možné skúmať v rámci konania podľa § 73a zákona o ústavnom súde. Podľa názoru ústavného súdu je ťažiskom navrhovateľových námietok ospravedlňovanie jeho konania odvolávaním sa na nevedomosť a neznalosť ústavného zákona o ochrane verejného záujmu. Na základe tohto zistenia ústavný súd konštatuje nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi tvrdeniami navrhovateľa postavenými do pozície predmetu konania o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov a následkami, ktoré by mohli tieto tvrdenia obsiahnuté v návrhu vyvolať.

Pochybenia, ktoré navrhovateľ vytýkal rozhodnutiu výboru, čím sledoval ospravedlnenie svojho vlastného konania, neobstoja, a to aj s prihliadnutím na jeden zo základných princípov práva „ignorantia legis non exusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje). Teda navrhovateľ ako verejný činiteľ mal poznať ústavný zákon o ochrane verejného záujmu a postupovať podľa neho.

Vzhľadom na tieto dôvody dospel ústavný súd už po predbežnom prerokovaní návrhu k záveru o jeho zjavnej neopodstatnenosti a z toho dôvodu ho v súlade s ustanovením § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Nad rámec odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd poznamenáva, že v konaní o preskúmaní rozhodnutia výboru vo veciach rozporu osobného záujmu s verejným záujmom rozhoduje ústavný súd v súlade s § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci samej buď uznesením, ktorým potvrdí napadnuté rozhodnutie výboru, alebo nálezom, ktorým napadnuté rozhodnutie výboru zruší. Pretože osobitná úprava konania o preskúmaní rozhodnutia výboru vo veciach rozporu osobného záujmu s verejným záujmom obsiahnutá v ustanoveniach § 73a a 73b zákona o ústavnom súde neustanovuje pokiaľ ide povinnosť predbežného prerokovania každého návrhu na neverejnom zasadnutí inak (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde), je podľa názoru ústavného súdu aj v týchto konaniach potrebné uplatniť postup podľa § 25 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde. Z uvedeného vyplýva, že senát ústavného súdu môže odmietnuť návrh už po jeho predbežnom prerokovaní, a to v prípade, ak zistí existenciu niektorého z dôvodov uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Takýmto dôvodom je aj zistenie, že podaný návrh je celkom nedôvodný a evidentne bez nutnosti ďalšieho skúmania ho možno kvalifikovať ako návrh zjavne neopodstatnený. V takomto prípade ústavný súd nepovažuje za nevyhnutné ani za účelné rozhodovať najskôr o prijatí návrhu na ďalšie konanie a následne v konaní vo veci samej napadnuté uznesenie výboru uznesením potvrdiť.

K námietke navrhovateľa, že výbor v danej veci nerozhodol v rámci 60-dňovej lehoty od začatia konania ustanovenej v čl. 9 ods. 5 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, ústavný súd predovšetkým poznamenáva, že niet pochybností o jej prekročení, keďže

konanie bolo začaté uznesením výboru č. 100 zo 16. marca 2006 a výbor rozhodol až 4. septembra 2006. Pretože v právnom poriadku Slovenskej republiky absentuje úprava následkov prekročenia tejto lehoty, nespája sa jej uplynutie so žiadnym právnym účinkom. Z uvedeného možno urobiť záver, že výbor môže vo veci rozhodnúť aj po uplynutí ústavným zákonom určenej 60-dňovej lehoty.

Navrhovateľ v návrhu namieta aj nesprávne stanovenie výšky pokuty výborom okrem iného tvrdiac, že *„Pri stanovení jej výšky Výbor Národnej rady Slovenskej republiky, zjavne opomenul novelu ústavného zákona o ochrane verejného záujmu – ústavný zákon č. 545/2005 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňom 1. 1. 2006, konkrétne ustanovenia čl. 9 ods. 15 a 16“*.

Ústavný súd k týmto námietkam uvádza, že v zmysle § 73a a 73b zákona o ústavnom nemôžu byť námietky navrhovateľa týkajúce sa výšky pokuty predmetom skúmania zo strany ústavného súdu v konaní o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa jedenásteho oddielu druhej hlavy zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd pripomína, že je štátny orgán (nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti), a jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorý je pozitívne zakotvený v čl. 2 ods. 2 ústavy, vyjadruje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobilom, ktorý ustanoví zákon. Ústavný súd sa preto musí dôsledne riadiť vymedzením svojich právomocí vyplývajúcich z čl. 125 a nasl. ústavy a ďalej konkretizovaných v zákone o ústavnom súde a nemôže sa zaoberať podaniami, ktorými sa fyzické osoby domáhajú niečoho, čo podľa ústavy a zákona o ústavnom súde nemôže prejednávať a rozhodnúť.

V nadväznosti na to však ústavný súd poznamenáva, že označené nedostatky v rozhodovaní výboru, v dôsledku ktorých by sa navrhovateľ cítil poškodený na svojich právach, by mohli byť predmetom skúmania ústavným súdom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd pripomína, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou tohto uznesenia ústavného súdu rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2007